

Prædiken 24.05.2020 i Rønne

Jeg er glad for at have fået denne tjeneste her i Rønne. Det er dog meget nyt for mig. Det er kun anden gang jeg er på Bornholm og første gang jeg holder en prædiken på dansk. Jeg stoler dog på Guds hjælp og håber at det går godt, at I kan forstå hvad jeg siger og at det giver mening.

Jeg har valgt den tekst, I lige har hørt, fra apostlenes gerninger, fordi den passer til den periode vi er i: søndagen mellem Kristi Himmelfart og pinsen. Men det er også en tekst jeg kan lide, fordi den indeholder missionsbefalingen, som er vigtig for mig. Jeg var jo udsendt som missionær til Congo i 12 år. Endvidere indeholder teksten afslutningen af Jesu tid som menneske på jorden og håbet på en ny begyndelse, som så sker pinsedagen ved udgydelsen af Helligånden. Dagen i dag er en ny begyndelse, i høj grad for mig, men også for os alle, fordi det er første gang i over to måneder at vi igen kan samles til gudstjeneste.

Nu vil vi se nærmere på teksten. Jeg vil tale om tre hovedpunkter. Det første handler om den opstandene Jesus og hans himmelfart. Det andet om løftet om Helligånden og missionsbefalingen og det tredje om disciplenes reaktion.

Afsnittets første vers fortæller, at Jesus, efter sin lidelse, død og opstandelse, viste sig i fyrre dage, med mange beviser på, at han var i live. Den opstandene Jesus viste sig helt som et menneske, han spiste med disciplene, viste dem sine sår fra korsfæstelsen og talte til dem om Guds Rige. Men han kunne også gå gennem lukkede og låste døre og helt pludseligt dukke op og forsvinde. I første Korintherbrevet, kapitel 15, vers 5 til 9 skrev Paulus om de mange, som havde set den opstandene og at han til sidst selv havde set ham. Men hvordan er det muligt at Paulus så ham? Det skete jo nogle år senere og vi læser i dagens tekst, at Jesus blev løftet op, mens disciplene så på det, indtil han forsvandt i en sky. Så stod der to mænd i hvide klæder og spurgte disciplene, hvorfor de stirrede op mod himlen. Endvidere sagde de at Jesus vil komme tilbage på samme måde, som de havde set ham fare op til himlen. Og i Johannesevangeliet, kapitel

16, kan vi læse at Jesus selv sagde, at han ville gå til faderen. Men de sidste vers i Matthæusevangeliet lyder, og det er Jesus, der taler: Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem alt det, som jeg har befalet jer. Og se, **jeg er med jer alle dage indtil verdens ende**. I Matthæusevangeliet er der heller ikke tale om Kristi Himmelfart. Hvordan kan vi forstå dette? Min tolkning er, at Jesus, efter sin død og opstandelse ikke længere var helt ud menneske som før. Han kunne vise sig i sin gamle krop, men han var og er meget mere. Han har overvundet vores menneskelige begrænsninger. Han har al magt i himlen og på jorden. Jeg tror han kan være både hos Gud Faderen i himlen og vise sig her på jorden. Og jeg synes at det er stort at vi kan regne med at han er hos os alle dage indtil verdens ende. Og fordi han levede som menneske her på jorden, så kan han forstå os lige der hvor vi er og i alle vores bekymringer, frygt og sorg, men også når det går godt og vi er glade.

Nu kommer jeg til det andet punkt. Da Jesus for sidste gang var sammen med disciplene, spiste og hyggede de ikke kun sammen, Jesus gav dem også de sidste instruktioner. Han pålagde dem at de skulle forblive i Jerusalem og vente på Helligånden, som Gud Fader havde lovet. Mens Johannes døbte med vand, selv Jesus, ville disciplene blive døbt med Helligånden om kort tid. Jeg tror disciplene var lidt forvirrede, de forstod ikke helt hvad Jesus sagde om Helligånden. Derfor spurgte de, om det var nu, at Jesus ville genoprette Riget for Israel. Men han svarede bare at det ikke vedkom dem at kende tider og timer, som Faderen havde fastsat af egen magt. Det er altså ikke noget vi skal bekymre os om, det er ikke vores sag. Men, fortsatte Jesus: I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende. Det er altså ikke vores opgave at spekulere om Jesu genkomst og hvornår det vil ske. Mange har forsøgt at beregne en dato og for nogle som troede på det, havde det dramatiske konsekvenser – fordi de havde sat alt på det og så passede det jo ikke. Vi venter stadigvæk på Jesu genkomst, men det er ikke det vi skal bekymre os om og bruge vores tid på. Vores opgave er at være Jesu vidner, lige der hvor vi er, eller på det sted hvor vi bliver sendt hen til. For nogle var det i Jerusalem eller i

Judæa, altså der hvor de boede og havde deres dagligdag, men andre rejste helt til jordens ende, til udkanten af det område, man dengang kendte. Vi kender bedst til apostel Paulus' missionsrejser, men der var en hel del andre apostle, som også rejste ud, var Jesu vidner og grundlagte nye menigheder. Senere, da nye områder blev opdaget og ofte erobret, var det nye vidner som rejste ud for at tale om Jesus og Guds Rige. Mange gjorde det på en god måde, var vidner og lærte dem, der var interesseret i det, alt om Jesus. Andre missionerede med vold og trusler og skabte frygt og ødelæggelse. Desværre. Men selvom der blev begået mange fejl, så udbredte kristendommen sig og i dag findes der kristne kirker over hele jorden. Helligåndens kraft virkede og den virker stadigvæk.

Men for mig er det ikke nemt. Jesus sagde: I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer og I skal være mine vidner. Det lyder næsten som om at når vi har fået Helligånden, så får vi sådan en kraft at vi ikke kan lade være med at være Jesu vidner. Men jeg kender det bare alt for godt at det ikke er nemt at tale om Jesus. Selv i kirken og i kirkelig sammenhæng kan det kræve en overvindelse og det bliver endnu mere vanskeligt overfor kollegaer på arbejde, eller bekendte, man møder i sin fritid. Jeg tror ikke at det er fordi Helligånden mangler kraft, men fordi jeg ikke tør stole på Helligåndens kraft og virke. Men jeg har også oplevet, at når jeg turde tale om min tro, så fik jeg styrken og at det slet ikke var så farligt som frygtet. Men det er noget jeg skal blive ved med at øve mig i: stole på Helligåndens kraft.

Et eksempel for Helligåndens kraft og virkning er John Wesley. I dag er det præcis 182 år siden at han havde sin Aldersgate oplevelse. Han var lige kommet tilbage fra Amerika, hvor hans præstegerning havde været hverken lykkelig eller succesfuld og han var meget nedtrykt. Modvillig deltog han i et bønnemøde i Aldersgate Street i London og der skete det at han følte at hans hjerte blev underligt varmet. Han fik en erfaring af Guds virkelighed, en vished i sin tro og dette forandrede fuldstændigt hans liv. Fra dette øjeblik var han fyldt af kraft og Helligånden og en enorm åndelig bevægelse opstod under hans ledelse, som så til sidst blev til metodistkirken. Han var virkelig Guds vidne i verden og Gud gjorde store ting gennem ham.

Som tredje og sidste punkt vil jeg tale om disciplenes reaktion på Jesu himmelfart. De fulgte Jesu opfordring om ikke at forlade Jerusalem. Teksten siger at de gik tilbage til byen og op i en sal ovenpå, hvor de plejede at opholde sig. Der var de sammen med kvinderne og Jesu mor Maria og hans brødre og de holdt alle i enighed fast ved bønnerne. De havde endnu ikke fået Helligåndens kraft for at gå ud og tale til folket. De holdt sig inde i en sal, væk fra folket. De var stadigvæk lidt bange, men de var samlet og ventede i enighed på det, Jesus havde lovet dem. Det var en forberedelsestid, stilheden før stormen, som så ville komme når de ville få Helligånden. Det forstod de endnu ikke helt. Men de var meget mere fortrøstningsfulde, end de havde været lige efter Jesu død. Nu vidste de at det ikke var slut, at al den tid de havde været sammen med Jesus gav mening. Og selvom han havde forladt dem for anden gang, så var det helt anderledes. Nu holdt de fast ved bønnerne og ventede på det store, Jesus havde lovet dem.

Også i vores liv kan der være perioder hvor vi bare skal vente. Coronatiden var sådan en tid for mange, bare med den forskel, at vi ikke kunne samles som disciplene. Det kan være rigtigt svært at vente og det hørte vi meget om i de forgangne dage. Især gymnasieelever var meget kede af det, at de skulle vente så længe, før de kunne komme tilbage i skole. Men jeg håber at mange så denne tid som en chance, en tid til eftertanke og fordybelse og hvor de kunne samle kræfter til til en ny begyndelse og mod til forandring. Til sidst vil jeg bare opfordre mig selv og jer alle til at stole på Jesus. Han er med os alle dage indtil verdens ende. Vi kan også stole på Helligåndens kraft som er med os og især når vi tør gå ud og er Jesu vidner.

Amen.